

Zespół pałacowo - parkowy pochodzi z II połowy XVIII wieku, przez wiele wieków przechodził on gruntowne przebudowy zmieniając kształt, styl oraz wielkość. W połowie XVI wieku wzniesiono tu renesansowy zamek, najprawdopodobniej była to zasługa dziedzica Dukli, Jana Jordana - herbu Trąby. W następnym okresie zamek popadł w ruinę, dopiero kolejny właściciel, a był nim Franciszek Bernard Mniszech (starosta sanocki, kasztelan sądecki) odbudował go utrzymując cechy nowożytnej fortyfikacji bastionowej utrzymanej w typie włoskim "*palazzio in fortezza*".

Kontynuując prace nad przebudową posiadłości Mniszchowie wzorowali się na modzie francuskiej, przekształcając warownię w założenie pałacowo - parkowe. rozbudowany wówczas został pałac, podwyższono go o jedną kondygnację i pokryto dachem mansardowym. Główna fasada została zwrócona w kierunku zachodnim. Po bokach pałacu stały dwie trapezoidalne oficyny. Przed elewacją frontową urządzono półkolisty dziedziniec, a po przeciwnej stronie wzorowany na stylu francuskim, ogród z parterami wodnymi i kwiatowymi, ciągami alejowymi i układem osi widokowych. W dodatku ogród posiadał wkomponowane liczne figury, rzeźby, mostki na groblach oraz teatr dworski. W ten sposób "

zielona

" Dunkielska posiadłość zaliczała się do najpiękniejszych ogrodów w Polsce. Tak powstała późnobarokowa rezydencja magnacka w stylu francuskim reprezentująca typ "

entre cour et jardin

".

Pałac w okresie lat 1764 - 1778 należał do ważnego ośrodka życia kulturalnego, towarzyskiego oraz politycznego Polski. Na terenie pałacu znajdowała się bogata galeria malarstwa europejskiego. Prawdopodobnie znajdowały się w niej obrazy Rembrandta, Van Dycka, gobeliny włoskiej szkoły, srebro i porcelana.

W 1779 roku Maria Józefa Szczęsna Potocka sprzedała rodzową rezydencję wojewodzie wołyńskiemu. Kolejnymi właścicielami zespołu pałacowo - parkowego były rody: Stadnickich, Męcińscy aż w 1925 roku, pałac przeszedł na własność w ręce rodziny Tarnowskich. W 1944 roku w trakcie walk o przełęcz dunkielką pałac został zbombardowany i spłonął. Obecna muzealna funkcja pozwoliła przywrócić chociaż w części pamięć o dawnej jego świetności.

Tekst przygotowany w oparciu o materiały:

T. Budziński, "Zamki i Pałace Polski Południowo - Wschodniej", wyd. Libri Ressovienses, Rzeszów 1998.

www.muzeumdukla.pl |

Zdjęcie pałacu: www.wikipedia.org